

□ **Саво Костадиновски**

ЛИРСКО ПИСМО ДО ПОЕТОТ РАДЕ СИЛЈАН

Инспириран по повод неговата книга □ „Туѓинец во своја земја“-

Кобни пискотници се слушаат

од Горно Ботуше до Жван

што бела чума беше тоа

да ја заразит само младината

неутешно тие да бараат лек

штом ќе ја напуштат татковината

Сам сведок сум

денес во моево сакано село

каде што нема ни жива душа

та со ранливо срце

болни стихови до небеса пеам

а ниту за молитва зборови имам

а камоли со некого да зборувам

кога овде и Господ не ме слуша

Денес обземен сум

со страв, страм и трепет

пред црквата Свети Никола

не влегов сам

да не ги исплашам светците на дело

небаре и тие одамна знаат

дека и овде јас туѓинец сум

во моево родно село

И во згаснатото огниште светлина видов

која ми ја обелодени мислата во стиховите

кои со копнежи за родниот крај

уште како младо печалбарче по Европа

со носталгии ги запишував

Но името Македонија

во секој македонец по светот

е негово име и презиме

штом срцето не ја напушта

светлината од сонцето на Кутлеш

таа ни ги осветлува трагите

на нашето минато и постоење

нашиот идентитет и непокор

И јас

како жив сведок од дијаспората

знам дека сè еднаш и туѓината ќе се изтагува

таа само не кали во истрајот

по трагите на нашето постоење

и каде да сме расеани по светот

со чувствата сме, свои на своето

Впрочем

штом ќе се запознае туѓината

тогаш подобро ќе се разбере

колку ни значи татковината

и сè еднаш ќе дојде и тоа време

да ни се врати младината

под сонцето на родниот крај

каде што им е најдолга сенката на иднината

бидејќи

Господ-бог ни дал вечно да опстоиме

та и уште ќе ни даде

безгрижни и спокојни да бидеме

а и ти почитуван поету-пријателу Раде.